

Antiszemitizmus Magyarországon?

Amikor inkább dominál itt a zsidó szellem, mint Izraelben?

2014. március 02.

Ifj. Tompó László - Hunhír.info

Manapság, amikor a Mazsihisz egy történész azonnali eltávolítását követeli beosztásából azért, mert szakkifejezést használt, amikor csúcsvezető állásokat betöltő képviselői a médiumokban pedig még azt is el akarják hitettetni, hogy az ukrán helyzetért Oroszország a mumus, nem pedig a globális háttérhatalom, nem is szólva a gazdasági életünkben és oktatásunkban való hegemoniájukról, aligha kérdés, van-e

antiszemitizmus Magyarországon? Aligha bizony, miként már a Kádár-korszakban sem volt az. Ugyanis az akkori lakáslehallgatási jegyzőkönyvekből és titkosrendőrségi jelentésekből egyértelműen kiderül, hogy még a hazai művészvilág prominensei is tudták s bevallották egymás előtt a tényleges helyzetet. Azt, hogy inkább dominál itt a zsidó szellem, mint Izraelben.

Persze a magyarság mentális mivoltát még a Rákosiénál is hatékonyabban pusztító Kádár-rendszer jóllehet vigyázott arra, lehetőleg ne minden vezető állás élére kerüljön zsidó, nehogy tömegméretű antiszemitizmus legyen, amely véget vet a kommunista kötődésű zsidóság uralmának, azonban mégis az ő vezetőik nyomták rá bélyegüket a korra, amint ez a népi írók egymás közötti beszélgetéseit feljegyző lakáslehallgatási jegyzőkönyvekből s titkosrendőrségi jelentésekből egyértelműen kiderül.

Hiába hajtogatják ugyanis a Mazsihisz csúcsvezető állásokat betöltő képviselői, hogy a kommunizmus üldözte a zsidóságot, a valóságot maga *Schreiber Sándor*, az Országos Rabbiképző Intézet néhai igazgatója fedte fel 1962. szeptember 15-én a

Képes Magyar Hírek

ben közzétett nyilatkozatában. Ebben így nyilatkozott:

„Alig, hogy megtörték a szovjet csapatok az örülten dühöngő fasizmus rendszerét, demokratikus államunk eltörölte a zsidóságot megalázó, megkülönböztető rendeleteket, templomaink látogatottak Budapesten és vidéken, az általános iskolák zsidó tanulói a fővárosban és a vidéken Talmud-órákban nyernek hitoktatást.”

Ezzel akarva-akaratlanul megerősítette bizony a népi írókat, akik, amint **Standeisky Évatörténe** sz, a Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kara docense tanulmányából (*Értelmiségi antiszemitizmus a Kádár-korszakban, 1956-os Intézet VIII. Évkönyve, 2000*) egyértelműen kiderül, egyetértettek egymással abban, hogy bár nem gyűlölik a más nemzetiségűeket, így a zsidókat sem, de csak akkor látják képviselőiket szívesen, *„ha nem avatkoznak be túlságosan belügyeinkbe, és nem akarnak mindenáron vezetni bennünket”*

.

Amint ugyanis már rovatunk egyik sorozatában (*Irodalomtörténeti tabudöntögetés*) *Veres Péter*, *Illyés Gyula*, *Féja Géza*, *Erdélyi József*, *Kodolányi János*

életműve, sőt

Moldova György

egy regénye

(*A félelem kapuja*)

alapján korábban részletesebben bemutattuk, két világháború közötti népi költőink-íróink, akiknek 1945-től addigi életművük politikumát a hatalom elhallgattatta, nemzeti radikális pártokhoz-mozgalmakhoz való kötődés nélkül is véleménydiktátoroknak tartották a hazai zsidó politikai elit vezető képviselőit, akik entitásukat le nem vetkezve identitásukat is rá akarták

erőltetni közéletünkre, és ha nyilvánosan nem is, egymás közötti (lehallgatott) magánbeszélgetéseikben elég kendőzetlenül nyilatkoztak ebbéli tapasztalataikról egymásnak, amint mindez a Ständeisky művében idézett, 1957 és 1963 között felvett lakáslehallgatási jegyzőkönyvrészletekből egyértelműen kiderül.

Se szeri, se száma a belügyesek e jegyzőkönyveinek. Így az egyik 1960-ban úgy foglalta egybe a lehallgatottak által elmondottakat, hogy „a szokásos mocskolódó hangnemben, teljesen általánosító módon szidják a zsidókat”. Egy másik pedig feljegyezte, mennyire ügyeltek sokan arra, hogy baráti körükbe véletlenül se vegyüljenek közülük kikerülők, azután, hogy mennyire nem tűrik másoktól a kritikát: „Én is járok zsidók közé: a zsidókat úgy szidják, bezzeg ha én mondok egy közömbös mondatot, abban a pillanatban én már egy antiszemita fasiszta vagyok.”

De olyan is akadt, amelyben egy népiekhez közeli titkos ügynök nem rejtette véka alá a „sznob zsidó értelmiségiek”

-kel szembeni ellenszenvét, akiknek „életfelfogására jellemző a freudizmus határtalan, szolgai átvétele: az egész életet freudi alapon nézik, mindenütt komplexumokat keresnek, minden emberi kapcsolatot Freud szemével néznek: magatartásukat mélyen tudományosnak tartják, azt pedig, aki nem fogadja el Freudot, primitívnek, nincs kapcsolatuk a hazával”, hozzátéve, hogy mi sem jellemző erre a körre, mint az, „kit szeretnek az irodalomból: Thomas Mann, Sartre, Dürrenmatt, Kafka a bálványuk, a mai magyar irodalomból csak Benjámin László, Németh László, Illyés Gyula számít embernek”.

Arról is keseregtek továbbá, hogy „itt nincs más, mint amit a zsidó akar: próbálj ellenszegülni, rögtön piszkos fasiszta vagy, a párt tele van zsidókkal, a népiek széthúzása is a zsidóknak kedvez: én nem kívánom senkinek a halálát, de hogyha itt nem volna Magyarországon zsidó, egészen más lenne”, hiszen „a kulturális élet zsidó irányítói” nem engedik igazi tehetsége szerint érvényesülni például Sinka Istvánt, Veres Pétert, majd sorolják, a már idézett Schreiber rabbit alátámasztandó, uralmuk megannyi szimptomáit: az *Élet és Irodalom* egyik számának harminckét szerzője közül huszonnyolc a zsidó, a Földművelődésügyi Minisztérium és az agrárhálózat („ami annyira idegen terület tőlük”) teljesen az ő kezükben van, a Szent István Társulat – nem tévedés! – nyolcvan százaléka közülük kikeresztelkedettek áll, szóval „inkább dominál itt a zsidó szellem, mint Izraelben”

A lehallgatottak közül végül egy parasztpárti politikus a titkosrendőrség által lefoglalt *Európai Konföderáció*

című írásában korántsem csupán magánvéleményként úgy fogalmazott, hogy habár „szeretjük népünket s benne magunkat, s nem gyűlöljük velünk élő más nemzetiségű polgártársainkat, s így a zsidókat sem, de vegyék egyszer már tudomásul ők is és mások is, akiket illet, hogy csak akkor láthatjuk őket szívesen, ha nem avatkoznak be túlságosan belügyeinkbe, és nem akarnak mindenáron vezetni bennünket”.

Mindebből belátható tehát, hogy értelmiségijeink róluk való illetén nyilatkozatai korántsem holmi előítéletek, prejudikációk, hanem elsőpró többségükre jellemző negatív tulajdonságok alapján megfogalmazott sztereotípiák, tekintettel arra, hogy „inkább

dominál itt a zsidó szellem, mint Izraelben”. Éspedig, tehetjük ehhez hozzá, manapság már olyannyira, hogy annak vezető képviselői egy történész azonnali eltávolítását követelik beosztásából, mert szakkifejezést használt, s csúcsvezető állásokat betöltő képviselői a médiumokban pedig még azt is el akarják hitettetni, hogy az ukrán helyzetért Oroszország a mumus, nem pedig a globális háttérhatalom – nem is szólva a gazdasági életünkben és oktatásunkban való hegemóniájukról